

Program „Mládež v akci“

GŘ pro vzdělávání a kulturu

Hledání společného jazyka v rytmu

Hledání společného jazyka v rytmu je název projektu, kterého se společně s dalšími dvaceti, většinou mladými lidmi účastním. První část tohoto projektu, který byl finančně podpořen z programu EU Mládež v akci, proběhla v první půlce letošního července v krásné jesenické přírodě. Účastníky tohoto projektu jsou slyšící lidé, lidé se sluchovým postižením, ale také lidé se získanou hluchoslepotou.

Jelikož sama studuji surdopedii, neváhala jsem ani minutu a odeslala jsem přihlášku na tento workshop. Tiše jsem doufala, že mě Spálený sušenky – představitelky brněnské bubenické kapely a autorky tohoto super nápadu a projektu vyberou. Věděla jsem, že neslyšící lidé vnímají hudbu pomocí vibrací, že se dokáží naučit hrát na hudební nástroje, že dokáží tančit a bavit se na diskotékách, mohou chodit cvičit na nyní tak oblíbenou Zumbu stejně jako my slyšící. Ale dosud jsem si to nedokázala nijak představit. Spálený sušenky mě nakonec vybraly, a tak stačilo sbalit pár věcí a těšit se na úvodní týden plný afrických rytmů, djembe a znakového jazyka.

Jak to ale všechno bude probíhat? To byla má otázka, kterou jsem si kladla ve vlaku cestou do Kunčic, kde první část projektu proběhla. Jak najít společný jazyk v rytmu? Jak se pomocí afrických bubnů – djembe naučí lidé slyšící, neslyšící a hluchoslepí spolu komunikovat? I když sama trochu ovládám znakový jazyk a myslím si, že smysl pro rytmus také alespoň trochu mám, pořád mně nešlo do hlavy, jaké to tedy bude...

V prvních dnech probíhalo vzájemné seznamování nás účastníků, ale také naše seznamování s africkými bubny, na které jsme se učili hrát. Mezi účastníky jsme převládali my – slyšící lidé. Neslyšící účastnice většinou zpočátku komunikovaly jen mezi sebou. Prolomení komunikačních bariér přišlo asi druhý den, když neslyšící přišly s nápadem udělat přesun v programu a ukázat nám několik základních znaků a objasnit kulturu Neslyšících hned na začátku týdne. Myšlenka to byla určitě dobrá a úspěchy se projevily již při snídani, kdy jsme si dobrou chuť přáli poklepáním na stůl. Váša s Honzou (účastníci se získanou hluchoslepotou) nám také pověděli několik rad, jak k nim přistupovat, když chceme navázat rozhovor nebo jim něco říct.

A co to hlavní, hledání společného jazyka v rytmu? Byla jsem zvědavá, jak se všichni „popereme“ s rytmem a africkými bubny. Musím říct, že i když sama od dětství hraji na hudební nástroje, nebyla to teda žádná sranda. Asi všichni jsme měli první den bolavé ruce od hraní víc, než kdybychom štípali dříví. Ale nevzdávali jsme to. Bylo pro mě zajímavé sledovat, jak lidé se sluchovým postižením nebo s hluchoslepotou jdou do toho na plno a ještě trénují ve svém volném čase, aby se všechno naučili. Nakonec musím před nimi smeknout, protože jejich vytrvání bylo opravdu obrovské a určitě stálo za to! Řekla bych, že někteří zvládli techniku hry na africké bubny lépe než slyšící. Byla opravdu radost sledovat tu souhru rukou, rytmů a melodií, a to všechno se podařilo za jediný týden.

Hlavním vyvrcholením workshopu bylo závěrečné vystoupení nejprve v Kunčické hospodě, kde byla taková generálka. Všichni byli alespoň trošičku nervózní, ale to k tomu určitě patří. Po týdenní přípravě jsme lidem zpestřili páteční večer koncertem, který alespoň podle mého mínění se nám moc povedl. Ale to hlavní nás čekalo až příští den, v sobotu na festivalu Bioslavnosti ve Starém Městě pod Sněžníkem. Opět jsme zahráli dva africké rytmy, které jsme se poctivě učili. Spálený sušenky poté ukázaly pravou ženskou energii svým vystoupením. A nakonec většina z nás tančila společně se Sušenkami na rytmus Toro. Ukázali

Program „Mládež v akci“

GŘ pro vzdělávání a kulturu

jsme ostatním lidem, že i když má člověk nějaké (např. sluchové či zrakové) postižení, nemusí to pro něj být takový handicap, aby musel sedět doma a trápit se svým životem. Že má určitě stejně velké možnosti v oblasti hudby na své uplatnění...

A co si z toho týdne odnáším já? Hlavně to, že společný jazyk v rytmu se opravdu našel! Všichni se společně snažili komunikovat. Neslyšící nám pomáhaly učit se znakovou zásobu, snažily se komunikovat orálně. Slyšící se zase snažili používat alespoň gesta a mluvit na neslyšící účastnice přímo, aby mohly odezírat. Ale také jsme si vyzkoušeli žít společně s hluchoslepými a co nejvíce jim pomáhat při našem společném bydlení a učit se, jak k nim přistupovat, ať už v roli průvodce nebo komunikačního partnera...

Tento týden je určitě pro nás všechny účastníky, ale i pro organizátorky tohoto projektu, nezapomenutelný. Já sama si odnáším spoustu skvělých zážitků, které bych se slyšícími lidmi nikdy nezažila. Propojila jsem svoji teorii s praxí a tak si dokáži spoustu věcí lépe vybavit a porozumět světu Neslyšících.

A hlavně, našli jsme společný jazyk v rytmu...

Pokud by Vás zajímalo, kdo vlastně jsou ty neustále zmiňované „Spálený sušenky“, díky nimž celý projekt vznikl, mrkněte na www.spalenysusenky.cz. Za zmínku určitě ještě stojí webová adresa www.mladezvakci.cz – tento program (Mládež v akci) projekt Spálených sušenek nazvaný „Hledání společného jazyka v rytmu“ finančně podpořil.

Jestli Vás alespoň trochu zaujalo mé povídání nebo jste zvědaví, co jsme se naučili, přijďte se na nás podívat 15. 10. 2011 do Střediska dramatické výchovy Labyrint v Brně. Můžete se těšit na prezentaci projektu a programu Mládež v akci, na promítání fotek a videí a také na společné vystoupení a možná i jam session všech účastníků.

Karolína Surovcová
e-mail: karolina.surovcova@gmail.com

(celé znění článku, který byl ve zkrácené verzi uveřejněn v časopisu INFO-Zpravodaj občanského sdružení Federace rodičů a přátel sluchově postižených – č. 10/2011 - <http://www.frpsp.cz/info-zpravodaj-mesicnik>)